

Bilzen, 29 maart 2020

Beste Jaak, beste

Zoals in de vorige brieven beginnen we weer met het belangrijkste: in mijn aanspreektitel vul jij je naam in. Nog steeds in gedachten, dan kan die onzichtbare corona fucker zich al niet verplaatsen via een bickske.

Ja, je leest het goed, ik heb een nieuwe vriend. Hij heet Jaak en hij heeft mij een zorgbrief geschreven! En dan is er die witte omslag in de brievenbus. Niet om te betalen. Dat zie je snel hé. Ja, Jaak heeft dat goed begrepen: plagen is om liefde vragen. Ik had het zelf niet door dat brieven schrijven eigenlijk een manier is om te zeggen: "hallo, is daar iemand?". En inderdaad, Jaak heeft gelijk! Jullie zijn al lang niet meer alleen. De rusthuisbewoners waren de eersten, dat wel. Ondertussen ervaart heel het land wat het is om niet onder de mensen te komen. Ik ook! En daarom, Jaak, dank je wel om mij een brief te schrijven!

Ontsnappen aan de quarantaine doen enkel onze helden. Daar had ik het in mijn vorige brief uitgebreid over. We kunnen hen niet genoeg bedanken! Ik ondertekende deze week een petitie die erop aandringt bij de regering om de mensen in de zorg een loon naar werken te verschaffen. En in deze tijd op zijn minst een premie te geven. Daar doen ze het niet om. Het zijn mensen die uit een wel heel speciaal hout gesneden zijn. Velen schuiven zelfs vrijwillig hun kennis en hun lijf naar voren om de schouders onder het corona wiel te zetten. Het is precies *omdat* het hen niet te doen is om loon of een andere vorm van erkenning, dat wij het in hun plaats moeten vragen. Handgeklap is net zoals de knuffels voor de ramen enkel maar een klein eerbetoon en een herinnering aan hun huzarenstuk, elke dag opnieuw.

Nu ja, terug naar mijn nieuwe vriend. Jaak heeft het goed begrepen, zei ik al. Ja, ook ik zit hier in mijn kot. Winkelen doe ik via de computer. De mensen die mijn zilvervliesrijst en mijn diepvriesfrietten en mijn bonen brengen, zijn al weg wanneer ik de deur open doe. In het gunstigste geval lopen ze achterwaarts van me weg of zie ik hun hielen nog net. Betalen moet ik al helemaal niet. "Geld? Neen dank u" hoor ik vanuit de verte. Enkel de echo ontbreekt. (Zo'n echo zou het helemaal corona spooky maken.) "Bancontact dan?" probeer ik nog. Maar ik sta daar ondertussen al lang alleen in mijn deurgat. Het lijkt wel alsof die boontjes hier door kabouters zijn gebracht. Elk één boontje. En de kleine kaboutertjes dragen de erwtjes... . De komkommer, daar zijn ze met velen voor nodig. En dan is er nog die pompoen... pfff... .

Neen, betalen doen we online zoals dat tegenwoordig gaat. Achteraf. Geen mensenziel komt er nog aan te pas. Alleen nummerkes, een plastic doosje en een bankkaart. Vergis je niet, je portemonnee geraakt er even leeg van hoor, van die nummerkes. Net zoals bij de lotto. Die nummerkes doen je ook geloven dat er alleen maar bij kan komen. Ondertussen ben je wel alweer 5 euro kwijt... (of hoeveel kost zo'n biljet tegenwoordig?).

Nu ik toch al met één voet buiten sta, overtuig ik mezelf dat ik dan ook maar eens de post moet lichten. Het is alweer drie dagen geleden dat ik het aandurfde. Schoorvoetend begeef ik me naar de straatkant. Hopen dat er op dat moment niemand passeert. Schichtig vergewis ik mezelf van de omgeving. Niemand te zien. Het is veilig. Vooruit dan maar. Op naar de volgende move. Ik maak de brievenbus open. Niet achteloos zoals mensen niet zo lang geleden een brievenbus openen, maar net heel geconcentreerd. In het precorona tijdperk zouden mijn afgemeten handelingen heel verdacht uit zien, bedenk ik nog. Nu niet, iedereen doet het zo. Het lijkt een ongeschreven richtlijn die ik nauwgezet volg.

Waar waren we? Ah ja! Ik steek de sleutel in het sleutelgat. Goed nadenken, nu niet aan mijn gezicht zitten. Als het de belastingen zijn, mijn hand niet over mijn kin laten gaan...! Als ik jeuk heb aan mijn neus, ... ja, wat doet een mens dan? De slogan "als je jeuk hebt, moet je krabben" die is nog niet ter sprake gekomen op de "Zevende dag". Ik heb nochtans goed opgelet. Elke dag luister ik naar het nieuws. Je mag niet aan je gezicht zitten maar geen mens die je zegt hoe dat nu moet "als je jeuk hebt, moet je krabben"! Eigenlijk, bedenk ik nu, zou er al iemand aan gedacht hebben om die krabhandjes terug op de markt te brengen? Ken je die nog? Zo'n lange steel met aan het uiteinde zoiets als een handje, een mini vorkje. Even moet ik lachen met mezelf, ik zie mezelf al staan in een maanpak op de hoek van de straat "Komt dit zien, komt dit zien, als je jeuk hebt, *mag* je krabben! Ja, ook zonder zeep! Handen wassen moet niet! Als je jeuk hebt, *mag* je krabben!". Als dat geen gat in de corona markt is!

De kracht van een handgeschreven brief! Je vergeet het tot je er één ontvangt. Dat maakte ik deze week mee!

Ik sta dus bij de brievenbus. Een witte omslag. Met mijn naam er op, in een handschrift dat je niet vaak ziet.

Ik zie de envelop. Mijn handgeschreven naam flitst mij pardoes naar de tijd toen ik nog brieven ontving van mijn toenmalig liefje. En direct daarna vraag ik me af "wie heeft er vandaag nog zo'n mooie hand?"

Ik kan natuurlijk niet wachten. In één twee drie ben ik terug binnen. Zonder aan mijn neus te zitten of over mijn voorhoofd te gaan, wil ik de brief open scheuren. Mijmerend over "schoon schrift" was ik even vergeten in welke tijdperk wij leven. Bovendien ben ik zo opgewonden over het feit dat ik sinds heel lange tijd nog eens brief ontvangen heb. Maar te zwijgen over mijn nieuwsgierigheid van wiens hand deze mysterieuze brief wel kan zijn. En weet je, geduld is mij in deze niet gegeven (neen, heren, dat is niet omdat ik een vrouw ben. Zeg hé). Alle veiligheidsvoorschriften ten spijt, zet ik pardoes mijn paranoia voor de onzichtbare fucker opzij. Ik scheur, enthousiast en zonder nadenken. Het coronavirus kan me wat!

Een brief! Zo één die ik al lang geleden voor het laatst kreeg! Wat heb jij mij een mooie dag bezorgd, Jaak! Ik heb de hele tijd binnenpretjes gehad. Na drie dagen wachten -de fucker heeft dan uit miserie de benen genomen, of dat beweert men toch- hang ik je brief op de verwarming in de keuken. Telkens ik er naar kijk, word ik opnieuw blij. Voor de mensen die nieuwsgierig zijn naar wat jij, Jaak, mij geschreven hebt, zeg ik dit: ik ga er eerst zelf nog wat van genieten, van mijn brief en wie weet, vertel ik in een volgende brief wat jij mij hebt toevertrouwd. Misschien, misschien ook niet, want daarvoor, Jaak, wil ik wel eerst jouw toestemming krijgen. Want wat als de mensen jou niet kennen als het zotteke in de brief en jij dat zo wil houden? Of wat als je brief helemaal niet bestemd is voor jan en alleman? Dan hou ik de pottenkijkers toch gewoon buiten. Dan is die schuine mop er ééntje tussen jou en mij hé!

Oh ja, ik was zo blij met de brief, dat ik er een foto van maakte en hem op facebook zette. De mensen op facebook kunnen de brief niet lezen hoor. Daar zorgde mijn gebrekkig fotografeer talent wel voor. Ik kon alleen niet wachten op jouw antwoord, Jaak. Want ik wilde mijn blijdschap delen. Iedereen kan in coronatijd een beetje vreugde en goed nieuws gebruiken, dacht ik. En misschien brengen jij en ik gelijk de handgeschreven brief onder de aandacht en herstellen we zo dit mooie medium in ere. Alle eer is dan aan jou. Daarom, wat zeg je, laten we de andere bewoners en de mensen op facebook mee genieten van je brief? Denk er maar eens over na. In elk geval, je brief maakt blij. Eén fan heb je al. Laat maar weten of je er méér wil.

In tussentijd wens ik jou en alle medebewoners, verzorgers, personeel en vrijwilligers zowaar een veilige, gezonde week toe!

Heel veel groetjes

Tania